

Thomas Høg Nøragers prædiken sidste søndag efter helligtrekonger

Taler

Thomas Høg Nørager
Sognepræst

Dato

25. januar 2015

Sted

Stefanskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 17, vers 1-9

1 'Opstandelsen' på Bjerget

Jeg har kaldt min prædiken for ”Opstandelsen’ på Bjerget”.

- 5 Kristendom er at Gud har åbenbaret sig og sit væsen i et menneske, i Jesus Kristus, tømmerens søn fra Nazaret. At de ord han talte, og de gerninger han gjorde, er Guds ord og Guds gerninger.

10 Og alle de bibelske beretninger, er så at sige, et forsøg på at lade lige netop det, komme til syne for os, et forsøg på *at stemme vores sind* til at netop dét må gå op for os: i Jesus Kristus åbenbarer Gud sit væsen.

15 For det giver ikke sig selv. Man kan sige at når Jesus blev dømt for blasfemi og slået ihjel, så var det fordi han ikke blev anerkendt, som den i hvem, Guds åbenbarede sig.

20 At opfatte Jesus ord og handling som Guds ord og handling, og at komme dertil hvor dét bliver til en personlig sandhed, det hører troen til. Og når det sker og at det overhovedet kan ske, er et mysterium i ordet oprindelige betydning. Det er noget der sker med én, det er noget der sker med os, indeni os.

25 At vi kan høre om de samme begivenheder, vi kan fx høre om at Jesus sætter sig til bords med de udstødte. For den ene kan Jesus blot være et stort menneske med et stort hjerte, der udviser stor humanitet. Og så er det ikke anderledes om hvilen som helst person gjorde det. Det var da flot, kunne man så tænke... Men ser man, at det er Gud, som i skikkelse af Jesus sætter sig til bords med de

udstødte, så er det pludselig en handling der har en helt anderledes forandrende betydning. Så betyder det at Gud også er de udstødtes Gud. At de udstødte, om end de er udstødt af samfundet, ikke skal se sig selv som udstødt af Guds rige.

30 Og så har det pludselig en oprejsende betydning for den udstødte.

Det er altså ikke selve det om Jesus eller noget andet menneske sætter sig til bord med den udstødte. Det er, om det går op for os, at Gud har sat sig bords med den udstødte – altså at Gud har omfattet selv det mindste menneske i sit rige.

35

For nogen var de ord og gerninger Jesus begik, blot et menneskes handlinger; for andre kom Gud til syne i Jesus og derfor kaldte de ham Kristus. Og når det gik op for disciplene dengang; og at det kan

40 opfattes sådan af mennesker den dag i dag, så er det et mysterium i ordets oprindelige og bedste betydning.

For hvad er et mysterium? Et mysterium er det, der kun kan ses med lukkede øjne, høres med lukkede øre, og tales med lukket mund. Det er noget der sker med én, det er noget der sker med os, indeni os. Når det pludselig går op for et os, at det var Gud vi så i Jesus Kristus og ikke bare et menneske, da er mysteriet en realitet.

45

Og de bibelske beretninger er et langt forsøg på at stemme vores sind, således vi for vores indre øje ser at den som andre blot så som et menneske, skal vi som

50

Guds søn, som Guds åbenbarede ord. Og derfor skal de bibelske beretninger læses og høres som religiøs poesi – som livspoesi – som den poesi, der stemmer vores sind og vores hjerte, til at åbne op for mysteriet.

Når vi i trosbekendelsen synger om Jomfruundfangelse og jomfrufødsel, så er det for at stemme vores sind til at se, at i Jesus kom Gud til syne. Når vi hører om Jesus der stiger til vejrs og sætter sig ved sin faders højre hånd, så er det for at stemme vores sind til at se, at i Jesus kom Gud til syne. Og når vi hører at Jesus er opstået fra de døde, så er det for at stemme vores sind til at se, at i Jesus kom Gud til syne.

60

At se, at det ikke bare var et menneske, men det var Gud der satte sig til bords med de udstødte – at selv det mindste menneske på denne jord frejdigt kan proklamere – også jeg har en plads på jorden og i himlen – at også du og jeg, uanset hvor på samfundets rangstige vi befinder os kan sige: jeg har en plads på

jorden og i himlen. Og så er opstandelsen ikke noget der hører en fortidig begivenhed til, så er opstandelsen – forstået som den udstødtes og som din og min oprejsning og opstandelse – noget der sker med os, her og nu.

- 70 Og derfor har de en sag, dem der mener at fokuseringen på Jesu ”fysiske” opstandelse, *forstået som en daterbar historisk begivenhed for det ydre øje*, ikke har interesse. For opstandelse har i de bibelske skrifter aldrig været en sag for det ydre øje. Og insisterer man på at gøre det til en sag for det ydre øje, så risikerer man at skygge for det sande troens mysterium: at opstandelsen først og
75 fremmest er en begivenhed for det indre øje; hvor opstandelsen ikke er noget der hører en historisk daterbar begivenhed til, men noget der sker med os, her og nu – når troen opvækkes i vores hjerter.

- Den beretning vi i dag har hørt hedder Forklarelsen på Bjerget og hører til i
80 samme mytisk-poetiske kategori som jomfrufødsel, opstandelse og himmelfart; den vil stemme vores sind til – for vores indre øje – at se, at i Jesus kommer Gud til syne. Eller nærmere er den en overlevering om disciplenes erfaring af dette.

- Vi hører at Jesus tager tre af sine disciple med op på et bjerg. Og her sker der
85 noget som man kun vil kunne se for sit indre øje. Det hedder om Jesus: hans ansigt strålede som solen og hans klæder blev hvide som lyset. Inde i stråleglansen ser disciplene Jesus tale med Det Gamle Testaments to mægtigste skikkelser, Moses og Elias som henholdsvis repræsenterer Det gamle Testaments lovtavler og Det gamle Testaments profeter.

- 90 I dette møde med den gamle pagts symbolske hovedfigurer – lovgiveren Moses og profeten Elias – fremstår Jesus som den der oplyser og forklarer den gamle verden, med sin egen højere glans. Her ser de tre disciple for første gang Jesus i hans egentlige guddommelige herlighed. Dette er beretningen om det *man kun kan se med lukkede øjne og høre med lukkede øre*, og de hører på bjerget Guds røst fra skyen som sikkert ingen andre havde hørt, om de også havde været der: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!«

- 100 Dette er i al sin tydelighed en mytisk-poetisk fortælling om dengang det gik op for disciplene at de ikke blot vandrede Palæstina tyndt med en mand der besad stor humanitet – men med Kristus, Guds søn. Dette er fortællingen om dengang troens mysterium blev til livsposi for disciplene. Og dette er skrevet, for at også vores sind må blive stemt – at det også må blive vores livsposi: at vi

105 må se hvad disciplene så, for vores indre øje.

Sådan er det også når vi fejrer nadver – her rækkes vi et stykke brød og en sjat vin – ikke meget, betragtet for vores ydre øje. Men uendeligt meget mere når vi for vores indre øje ser, at her rækkes vi den opstandnes, Jesu Kristi legeme og blod.

110 Når vi for vores indre øje ser, at her er vi ikke blot givet en plads ved et tilfældigt bord i København, men her er vi givet en plads ved gudsrigets bord.

Således at vi også i dag, og uanset hvor i livet vi befinder os, højt kan sige: vi har en plads på jorden og i himlen. Det tror jeg er kristendom, det tror jeg er
115 opstandelsens livsposi.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

120 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag efter helligtrekonger

URI

125 <https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-hog-noragers-praediken-sidste-sondag-efter-helligtrekonger>

130

135

140